

Aventures del Pobre Medes

Són les nou del vespre. Medes i la seva mare són a taula sopant, els dos sols, com sempre. Medes té el costum d'explicar a la seva mare totes les incidències del dia; avui, li explica les trencadisses de vidres a les Rambles, les corregudes amb la policia al darrera, tenint d'amagar-se en alguna entrada d'escala cuita-corrents.

Algunes vegades Medes agafa el «metro» a Liceu, però d'altres, amb un xic de ganes de caminar i anar mirant els «kioskos» dels periòdics i revistes puja a peu fins a la Plaça de Catalunya. És llavors quan, més d'una vegada, s'ha trobat en el garbuix de les manifestacions, amb trompades, cants, corredisses i trencadissa de vidres dels aparadors.

La seva mare sempre li recomana:

—Sobretot, fill, no hi pugis més per la Rambla, tinc tanta por, pren el «Metro» a Liceu i jo estaré més tranquil·la,estic tan trasbalsada, només sento dir desgràcies, robatoris, tragèdies. A la ràdio sempre expliquen actes de terrorisme, trets, cops de ganivet... Avui mateix, es veu que han agafat a dos nois ben joves que han atracat la joieria del Sr. Andreu, ben a la vora d'ací a casa. Nois entre 15 i 18 anys, la senyora Antonieta els ha vist i m'ho ha explicat, algú ha dit que sembla que són del barri. Déu

meu quines desgràcies per les pobres mares!!

Medes ajuda a la seva mare a desparar la taula, és un costum que té des que era petit. Li va passant els plats cap a la cuina, mentre la seva mare, arremangada de braços, va fent la neteja abans d'anar-se'n a dormir.

En aquell moment, es senten dos cops forts i secs a la porta.

—Abran por favor... policia.

Medes i la seva mare s'han quedat parats, sense atrevir-se a obrir la porta, espantats de sentir aquelles veus al replà de l'escala.

—Abran... Policia!!

Medes, en mànegues de camisa, va cap a la porta i obre, blanc com el paper.

Dos policies de paisà entren un xic violentament al pis, fent caure una cadira que hi ha al rebedor. Es clar, com que Medes encara no ha canviat la bombeta que es va fondre l'altre dia...

—¿Cómo se llama Ud.? —li pregunta un dels dos policies, mentre l'altre es queda junt a la porta amb la mà a la butxaca de l'americana.

—Nicomedes Balcells Campins... pero... ¿de qué se trata?

—A ver, enseñeme la documentación, aprisa... ¿Esta señora en su madre?

—Sí, señor... —Medes treu la cartera de l'americana que té penjada a la cadira, prop de la taula del menjador i li dóna el carnet d'identitat.

La mare de Medes s'ha quedat asseguda a la cadira, amb les cames que li tremolen i sense poguer-se aixecar.

—¿Pero nos quieren explicar qué pasa?

—Nada señora, no se preocupe, pero su hijo nos tendrá que acompañar a Comisaría. Hay una denuncia contra él y tendremos que hacer un registro en el piso.

Medes i la seva mare no saben què dir, ni què fer, ni què preguntar.

Els dos policies donen una mirada pel pis, es miren i s'emporten Medes.

Ja són a la Comissaria, els dos policies entren Medes a un despatx, on es troba el Sr. Comissari.

—Este es el sujeto que vive en la dirección que han dado los dos de esta mañana, pero nos parece que nada tiene que ver con ellos.

—El Comissari diu que portin els dos lladregots del matí, que pel que es veu, són els que han robat la joieria del Sr. Andreu.

—¿A ver si les conoce?

Entren dos nois que sembla que encara vagin a col·legi. A Medes li sembla haver-los vist pel barri, però no ho juraria. Diu que no els coneix ni els ha vist mai, i ho diu amb una veu tan baixeta i sense esma, que el comissari li explica el que ha passat.

En interrogar-los i preguntar-els-hi si tenien algun còmplice i qui els comprava el què robaven, han donat una adreça imaginària del barri que ells conèixen, han donat carrer, número i pis del domicili de Medes, com podien haver-ne donat un altre.

Medes sent un telèfon de la taula del Sr. Comissari.

És el Sr. Buscallà, Gerent del despatx de Medes. Es veu que la seva mare li ha telefonat explicant-li el què passava.

El Sr. Comissari dóna totes les explicacions per telèfon al Sr. Buscallà i diu a Medes que ja se'n pot anar cap a casa.

Ara Medes ja és a casa. Abraça la seva mare.

—Fill meu, gràcies que som honorats... si el teu pare aixequés el cap...

M. V. Tarradellas

Estació de Servei
Santa Eulàlia, S. A.

N.º 7423

Carretera de Barcelona, s/n.
Telèfon 844 82 31 STA. EULÀLIA DE RONÇANA

FERRETERIA

MENAGE

Poma

Li ofereix els seus serveis, i posa a la seva disposició un extens i variat assortit de tot el referent a Ferrreteria i Menage

TRANSPORTS

AMB GRUA I VOLQUET

Ctra. de Sant Feliu (El Rieral) - Telèf. 844 80 60

SANTA EULÀLIA DE RONÇANA